

Con Mưa Ru

Thơ: Hồ Giang A

Nhạc: Nguyễn Dũng

01. Đôi yêu em là nắng bỗng chốc em là mưa, nắng chưa kịp chào

trưa, mưa vừa về giấc tối. Trần gian nên chật chội vì mưa quá em

oi, tím ngắt buổi chiều đời nghe rụng rời thân phận.

02. Khi yêu em là nắng, khi giận em là mưa, mưa mấy vẫn chưa

vừa biết ngày mai có nắng? Thôi thì anh lắng lắng nghe tiếng mưa rơi

đều, chỉ vì anh muốn yêu cả cơn mưa bất chợt.

ĐK: Ai nói yêu dễ ợt, mà không chút hy sinh. Ai nói hiến thân mình,

mà không nghe đau xót. Hỡi cơn mưa bất chợt, mà dài đến muôn

thu, hãy là cơn mưa ru một tình yêu vĩnh cửu.